

KORKUT, Şehzade

(ö. 919/1513)

Osmanlı şehzadesi.

872 (1467) veya 874 (1469) yılında Amasya'da dünyaya geldiği belirtilirse de kaynaklarda doğum yılı hakkında açık bir kayıt yoktur. II. Bayezid'in oğludur. Eserlerinin birinde adını Ebülhayr Mehmed Korkut olarak yazar. Resmî belgelerde ise sadece Korkut adını kullanmıştır. 884'te (1479) dedesi II. Mehmed'in isteği üzerine sünnet edilmek için diğer kardeşleriyle birlikte İstanbul'a gönderildi. Dedesinin ertesi yıl vefatı üzerine ortaya çıkan karışıklıklar ve Cem Sultan'a karşı olan ekibin II. Bayezid'i tahta geçirme hazırlıkları dolayısıyla Vezîriâzam İshak Paşa tarafından babası gelinceye kadar ona vekâleten saltanat kaymakamı olarak tahta çıkarıldı. Dönemin şahidi olan tarihçi Turun Bey onun "emaneten saltanata arz edildiğini", kul taifesinin sûreta onu, gerçekte ise babasını beklediğini, tahta vekâlet haberinin yayılmasıyla ortalığı büyük bir sevincin kapladığını belirtirken Korkut'un gerçek bir padişah şeklinde tanımlanarak birtakım beklentilere yol açtığını ima eder (*Târîh-i Ebû'l-Feth*, s. 189-190). Bu vekâlet, daha sonra kardeşler arasındaki taht mücadeleleri sırasında Korkut'a padişahlık yolunda önemli bir ümit kaynağı olmuştur. İki hafta kadar süren vekâlet döneminde yenicilerin teskin edilmesi için ulûfelerinin artırılması, onun bu zümreler arasında sonraki dönemlerde de hatırlanacak ölçüde iyi bir etki bırakmasına yol açmıştır.

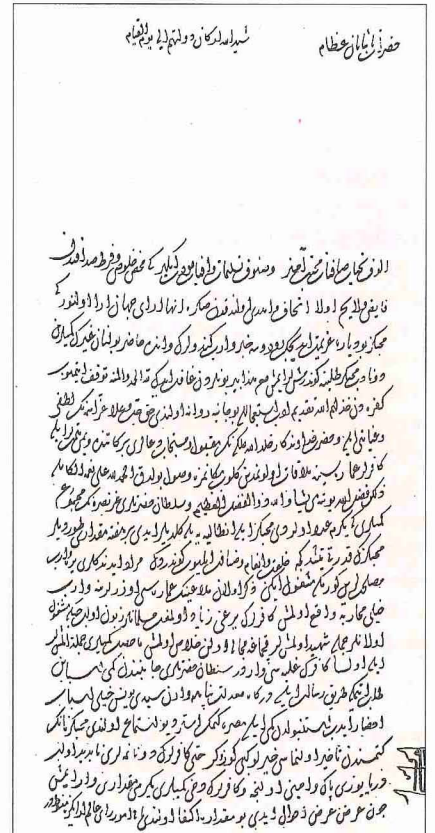
Babasının saltanat makamını devralmasından sonra bir süre daha İstanbul'da kalan ve babası ile amcası Cem Sultan arasındaki mücadeleyi takip eden Korkut Zilkade 888'de (Aralık 1483) sancağa çıkarıldı. Kemalpaşazâde, Şehzade Abdullah'ın vefatı üzerine Manisa'da bulunan Şehzade Şehinşah'ın Karaman'a gönderildiğini, onun yerine de Korkut'un tayin edildiğini yazar ve bu tayinin tarihini 888 (1483) olarak verir (*Tevârîh-i Âl-i Osmân*, VIII. Defter, s. 52). Nitekim Manisa'da bulunan Korkut'un lalası Sarı Ahmed Bey'in ölümü ile yerine Sinan Bey'in getirildiğine dair 12 Zilkade 893 (18 Ekim 1488) tarihli kayıt onun ilk olarak Manisa'ya yollandığını teyit eder (BA, MAD, nr. 17893, s. 143, 181, 391). 907 yılı ortalarına (1502 başları) kadar annesi Nigâr Hatun ile Manisa'da kalan Korkut, bu uzun idarecilik döneminde

sancağının haslarını yetersiz görerek gelirlerine yeni ilâveler yaptırdığı gibi Midilli seferine asker göndermiş (İbn Kemal, VIII. Defter, s. 222), ayrıca etki alanını genişletmek için Manisa'nın havasıyla uyum sağlayamadığı bahanesiyle Bergama'yı istemişti. Korkut, muhtemelen saltanat nâibliği yapmanın verdiği avantajla diğer kardeşleri arasındaki taht yarışında İstanbul'a yaklaşarak biraz daha öne çıkmak arzusundaydı. Fakat bir toprak meselesi yüzünden Vezîriâzam Ali Paşa ile aralarının bozulması, ağabeyi Şehzade Ahmed'in onun faaliyetinden endişelenip babasını baskı altına alması sonucunda Manisa'dan Antalya'ya nakledildi. Bu duruma içerleyen ve taht yarışında geri plana atıldığını düşünen Korkut babasından bazı taleplerde bulunmayı da ihmal etmedi. Kendisine Hamîd sancağı hasları ve Lazkiye (Denizli) zeâmeti tahsis edildiyse de o ısrarla Manisa'ya dönmek istediğini bildirdi. Talepleri kabul görmeyince Teke-ili sancak beyliği vazifesinden çekilip kendisine verilen büyük miktardaki yıllık gelirlerle Antalya Kalesi'ne kapandı. Bu olay vesilesiyle Kemalpaşazâde onun saltanat hırsı içinde bulunmadığını, inzivaya çekilerek ilmî çalışmalarla meşgul olduğunu, hatta bu durumdan endişelenen padişahın eski Anadolu kazaskeri Alâeddin Ali'yi kendisine nasihatçi olarak gönderdiğini, ondan alınan bilgilere göre sancağın görevinden ayrılmasının herhangi bir kırgınlık dolayısıyla değil ilimle uğraşmak isteğinden kaynaklandığını yazar (*a.g.e.*, s. 265-268). Aslında Korkut babasına yazdığı mektupta saltanat davası gütmeyi, niyetinin hacca gidip ömrünü ibadetle geçirmek olduğunu bildirmiş, onun Mısır'a gitmesinin siyasî bir meseleye yol açmasından endişelenen II. Bayezid oğluna nasihatçi göndererek bu isteğe karşı çıkmıştı. Fakat Korkut babasını dinlemeyerek seksen yedi kölesi, kırk dokuz adamı ve hazırlattığı beş gemiyle 21 Muharrem 915'te (11 Mayıs 1509) Mısır'a hareket etti. Kahire'de Memlûk sultanı tarafından büyük törenle karşılandı (İbn İyâs, IV, 152 vd.). Burada iken babasına ve vezirlere yolladığı mektuplarda Kahire'deki ikametinden memnun olmadığını, kendisine gerekli itibarın gösterilmediğini bildirmekteydi. Böylece yeni bir Cem Sultan olayından endişe duyan babasının şüphelerini gidermeye çalıştı. Mısır'dan herhangi bir destek görmediğini de ima etmiş oluyordu. Memlûk sultanı ise oğlun babaya mutlak itaat etmesinin gerekli olduğu yolunda Korkut'a nasihat-

lerde bulunduğunu, onu geri dönmeye ikna ettiğini, döndükten sonra da hoş karşılanacağına inandığını II. Bayezid'e gönderdiği mektupta ifade etmişti (TSMA, nr. E. 5464; Feridun Bey, I, 356).

On dört ay Mısır'da kalan ve bu süre zarfında çok istemesine rağmen hacca gidemeyip sürekli gözetim altında tutulan Korkut 4 Rebîülâhîr 916'da (11 Temmuz 1510) Memlûk sultanı ile vedalaşarak Antalya'ya döndü. Fakat buranın havasının kendisine iyi gelmediğini ileri sürerek Aydın taraflarına gitmek istediğini söyledi; Antalya'ya karşılık Tire'nin, Alanya'ya karşılık olarak da İzmir, Ayasuluk ve Menemen'in verilmesini teklif etti. Eğer bu istekleri kabul görmezse yine Mısır'a yahut Rodos'a gideceği tehdidinde bulundu (TSMA, nr. E. 2597). Kız kardeşine gönderdiği mektupta da Tire'ye gitme niyetinde olduğunu, Saruhan sancağının küçük kardeşi Selim'e verilme kararının onu kendisinin üstüne çıkarma anlamına geldiğini yazmaktaydı (TSMA, nr. E. 5587).

Şehzade Korkut'un Mısır'dan dönüşünden sonra İstanbul'a divana gönderdiği mektup (Uzunçarşılı, rs. 3)

Sonunda izin almaksızın Antalya'dan ayrılıp Manisa'ya gitti (Zilhicce 916 / Mart 1511). Buraya giderken ardından gelen adamları ve eşyaları Teke yöresinde büyük bir isyan çıkaran Şahkulu Baba Teke'li'nin saldırılarına mâruz kaldı. Onun Antalya'dan Manisa'ya ani hareketinin sebebinin Şahkulu isyanı olduğu da belirtilir (İbn Kemal, VIII-IX. Defter, s. 42-43). Nitekim daha sonra Şahkulu üzerine yürüdüğü ve Alaşehir'de mağlûp olması üzerine kaçıp Manisa Kalesi'ne kapandığına dair Bursa kadısının 4 Safer 917 (3 Mayıs 1511) tarihli bir raporu mevcuttur (TSMA, nr. E. 5451 için bk. Uluçay, VI/9 [1954], s. 59). Muhtemelen bu isyan hadisesi ve Osmanlı kuvvetlerinin birbiri ardınca âsiler karşısında yenilgisinin sebep olduğu karışıklıklar dolayısıyla Saruhan sancağı kendisine yeniden verilen Korkut, buradan kardeşleri Ahmed ile Selim'in hareketlerini dikkatle takip etmeye başladı. Özellikle Şehzade Ahmed'in kendisine yönelik tehditleri onu çok endişelendiriyordu. Bundan dolayı Rumeli yakasına geçmiş olan Selim'le haberleşiyor, ona tavsiyelerde bulunuyordu. Ancak Selim'le babası arasındaki olaylar, Şehzade Ahmed'in İstanbul yakınlarına kadar gelip geri dönmesi, Karaman'da Şehzade Mehmed'in başına buyruk davranması onu daha da telaşlandırdı. Saltanat hırsı içinde olmadığını çeşitli vesilelerle belirten Korkut, özellikle Şehzade Ahmed'in kendisine karşı hareketi üzerine yanında birkaç adamı olduğu halde ansızın Mihalic'a, oradan da deniz yoluyla İstanbul'a gidip yeniçerilerin yanına sığındı ve buradaki mescide yerleşti. Ertesi gün de Yazıcı Kemal adlı bir yeniçerinin evine misafir oldu (TSMA, nr. E. 6420). Onun babasından habersiz İstanbul'a gelişi bazı kaynaklarda, Şehzade Selim taraftarlarının çoğalması üzerine âkıbetlerinden endişe duyan bazı devlet adamlarının kendisini acele olarak taht için davet etmeleri sebebine bağlanır (Hoca Sâdeddin, II, 197).

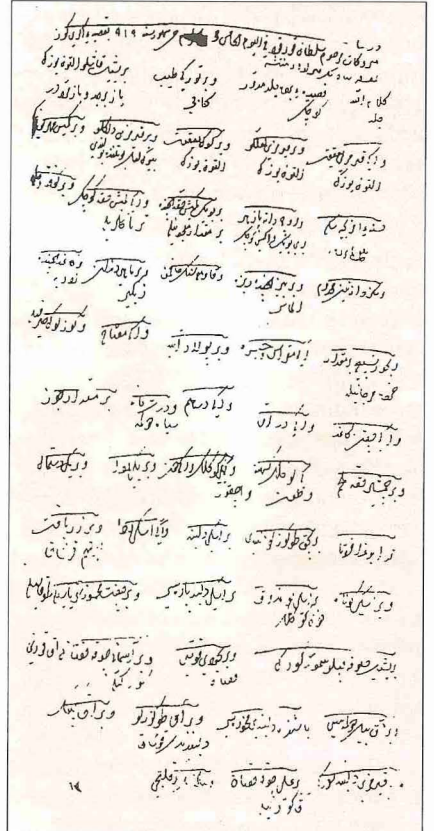
Yeniçerilerden gerekli desteği bulamayan Korkut onlara saltanatı istemediğini, Şehzade Ahmed'in tahta çıkmasını engellemek için geldiğini, hatta babasının desteklediği Ahmed'e yolladığı paraları ele geçirip bunları kendilerine dağıtacağını söylemiş (Kreutel, s. 67), babasıyla 19 Muharrem 918'de (6 Nisan 1512) buluştuğunda da İstanbul'a gelme sebebinin Şehzade Ahmed'den kaçmak şeklinde açıklamıştı. Onun dağıttığı paralar, Selim'le bir meselesinin olmadığı yolundaki sözleri ve

babasıyla buluşması İstanbul yakınlarındaki olan Selim'e de rapor edilmişti (TSMA, nr. E. 4744, E. 6577). Dönemin kaynaklarına göre Korkut, Çekmece'ye kadar giderek Selim'i karşılamış, onunla bir süre at üstünde sohbet etmiş ve Edirnekapi'ya kadar geldikten sonra ayrılmıştı. Burada Selim'le vedalaşan Korkut, bir Venedik kaynağına göre ertesi günü cülûs töreni beklenmeksizin herhangi bir tehlikeye uğramasının önlenmesi gerekçesiyle yeniçeriler tarafından gizlice bir gemiye bindirilip Manisa'ya yollanmıştır (Tekindağ, BTDD, III/17 [1969], s. 37).

Korkut Manisa'da iken Selim'e bağlılığını sürdürdü. Hatta Şehzade Ahmed'in kendisiyle ittifak yapma teşebbüsünden de onu haberdar etti. Gönderdiği mektuplarda sık sık Selim'e bağlılığını vurgulamakla birlikte kullandığı ifadeler saray çevresinde ve padişapta onun saltanat hevesinde bulunduğu kanaatine yol açtı. Nitekim Selim'e yazdığı bir mektupta onun kendisi aleyhine kötü kanaatlere kapılmasından duyduğu endişeyi dile getirerek sitem ediyor ve ona bağlı olduğunu bildiriyordu. Selim ise bu mektuba soğuk bir cevap vermişti (Feridun Bey, I, 373-374). Selim ve yanındaki idareciler saltanat makamı için Korkut'un varlığını tehlikeli olarak görüyorlardı. Bu bakımdan Osmanlı kaynaklarında Korkut'un, Selim'in yolladığı uydurma saltanata davet mektuplarına kanıp bunlara olumlu cevaplar vermesi yüzünden ortadan kaldırıldığı şeklindeki bilgiler (Hoca Sâdeddin, II, 231) olayı meşrû zeminlere çekme gayretinin bir yansıması olmalıdır. Kardeşinin 10.000 kişiyle üzerine yürüdüğünü öğrenen Korkut, sadık adamı Piyâle yanında olduğu halde Manisa'dan gizlice kaçıp Mısır'a gitmek için Teke-ili yöresine doğru yola çıktı, ancak İstanos'ta (Korkuteli) bir mağarada yakalandı ve Bursa'ya götürülürken Eğrigöz (Emet) kasabası yakınında kapıcıbaşı Sinan Ağa tarafından boğularak öldürüldü. Bazı kaynaklarda ise onun Teke-ili'ne değil İzmir-Bergama taraflarına gittiği ve buradan denize açılarak Rodos'a sığınmak istediği belirtilir (16. Asırda Yazılmış Grekçe Anonim Osmanlı Tarihi, s. 192). Öldürüldüğü sırada yanında bulunan eşyalarının listesini ihtiva eden muhalefât defterinin 5 Muharrem 919 (13 Mart 1513) tarihini taşıması, ölüm tarihinin ya defterin düzenlendiği gün ya da ondan bir gün önceye rastladığını gösterir. Naaşı Bursa'ya götürülüp 9 Muharrem'de (17 Mart) Orhan Gazi Türbesi'ne defnedildi.

Dönemin kaynaklarında siyasi kimliği yanında ilme, edebiyata, şiire düşkünlüğü ve yazdığı eserlerle takdir edilen, şiirlerinde hac niyetiyle Mısır'a gittiğinde ihram bağladığı için "Harîmi" mahlasını kullanan Korkut'u (Latîfî, s. 66) Kahire'de gören İbn İyâs onu orta boylu, kumral, zaıyif cüsseli olarak tarif eder. Ferahşad ve Fatma Sultan adlı iki kızı, adı ve sayıları belirtilmeyen, hepsi de kendisinden önce vefat eden oğulları olduğu arşiv belgelerinden anlaşılmaktadır. Oğullarından birinin 1504'te bir veba salgını sırasında öldüğü Venedik kaynaklarından öğrenilmektedir. Sanatkâr hâmisî olarak da şöhet kazanan Korkut'un adına bazı eserler kaleme alınmıştır. Beraberinde Mısır'a götürdüğü ve ölünceye kadar yanından ayırmadığı Deli Birader lakaplı Bursalı Gazâlî onun adına *Dâtiu'l-gumûm* adlı eseri yazmıştır (Mecdi, I, 472-473). Arapça'ya hâkim olan ve eserlerini bu dille yazan Korkut'un ayrıca mûsikîyle de uğraştığı,

Emet kasabası yakınlarında boğdurulan Şehzade Korkut'un yanında bulunan eşyalarının kayıt defteri (Uzunçarşılı, rs. 9)

her türlü sazı çalabildiği, hatta "gıdâ-yı rûh" (bazı kaynaklarda "rûh-efzâ") adlı bir saz icat ettiği, İran'dan gelen meşhur kemençe ustası Zeynelâbidin'i kardeşi Ahmed'den isteyip yanına getirttiği belirtilmektedir (Kınalızâde, I, 110-111). Yılmaz Öztuna onun bestelediği sekiz adet saz eserinin listesini vermektedir (bk. bibl.). Ayrıca hat sanatı ile de ilgilendiği, küçük yaşta iken Amasya'da Şeyh Hamdullah Efendi'den hat dersleri aldığı kaydedilir (Müstakimzâde, s. 368). Antalya ve Manisa'da bulunduğu sırada Oruç ve Hızır reisleri himaye ettiği, onlara yardımda bulunduğu da bilinmektedir. Korkut'un dönemin siyasî çekişmeleri içerisinde takındığı kararsız tavırları, sık sık fikir değiştirmesi melankolik yapısının bir yansıması olarak mütalaa edilebilir. Fıkıh, hadis gibi dinî ilimleri iyi bildiği, gelenekler ve örfî uygulamalardan çok şer'î prensiplerin ön plana alınması gerektiği görüşünü savunduğu, döneminin siyasî-dinî gelişmeleri karşısında süfîlere karşı bir fikir yaklaşımı benimsediği, dinî meselelerde Şâfiî mezhebinin yolunu takip ettiği, bununla beraber katı bir taassup içinde bulunmayıp dinî hoşgörü sahibi olduğu da belirtilir. Manisa Kalesi'nde bulunduğunu bizzat belirttiği çok sayıda kitabı (Feridun Bey, I, 373) Selim tarafından İstanbul'a getirtilmiştir.

Eserleri. Osmanlı hânedanı mensupları arasında şiir dışında telifatı bulunan belki de yegâne şahıs olarak ayrı bir özelliğe sahip olan Korkut'un kaleme aldığı, tamamı Arapça yazılmış eserleri daha çok dinî ilimler, ahlâk ve nasihat türü kitaplardır. 1. *Kitâb bi-hallî işkâlî'l-efkâr fi hilli emvâlî'l-küffâr*. Savaşta alınan esirlerle ve ganimetin pay edilmesi, çarâyelerle nikâh konusu, onların satışı meselesi gibi hususlarda bazı fakihlerin görüşlerinden esinlenerek derlenmiştir (Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 1142). 2. *Vesiletü'l-ahbâb 'alâ vechi'l-icâz*. Kahire'de tamamlanan eserde haccın faziletleri, hac yolu, anneye babaya itaat, oğul için iyilik dileme, ahde vefa gibi ahlâkî konular yer alır (Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 3529). 3. *Da've-tü'n-nefsi't-tâliha ile'l-a'mâlî's-şâliha* (Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 1763). *Kitâbü Harîmî fi't-taşavvuf* adıyla da bilinir. Müellif, saltanat davası gütmediğini ifade ederek inzivaya çekildiği yıllarda 1508'de kaleme alıp babasına takdim ettiği bu eseri tefsir, hadis ve fıkha ait pek çok kitabı okuyarak meydana getirdiğini belirtir. Eserde ayrıca Arapça, Farsça, Türkçe şiirlere yer vermiş, II. Murad'ın

tahtı terki ve yerine oğlunun geçmesi, Rodos'ta mahpus bulunan müslüman esirlerin kurtarılmasının gerekliliği, Kemal Reis'in bunun için görevlendirildiği gibi bazı siyasî konular da işlenmiştir. Türkçe şiirler içinde kendisine ait olanları da vardır (vr. 178^b-180^a). Ayrıca Yünus Emre'den de bazı şiirler dercetmiştir (vr. 185^b-186^a). 4. *Şerhu el-fâzî'l-kûr* (Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 2289). *Hâfızü'l-insân 'an lafzî'l-îmân* adıyla da anılan eser kelâmıla felsefî konulara ayrılmış olup müslüman ve mürtedin kim olduğu sorusuyla başlar, iman sahibi olma ve bunu dışa vurma, iman ve küfür, imanın beyanı, imanı izâle eden şeyler, irtidad ahkâmı gibi bölümleri içine alır.

Bu eserleri dışında Korkut'un devrin kaynaklarına göre bir de "mükemmel" diwanı vardır. Günümüzde mevcut olan diwanı daha çok ona ait manzumelerin Ali Emîrî Efendi tarafından bir araya getirilmesiyle ortaya çıkmıştır (Millet Ktp., nr. 1040). Ayrıca "fetavadan" *Korkudiye* (Sehî, s. 107; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1228'de bu ifade *Fetâvâ-yı Korkudiyye* şeklini almıştır) adlı bir eserin sahibi olduğu da belirtilir. *Şerh-i Mevâkıf-ı Cürçânî*'nin kenarına birçok konuda düştüğü notları ise bizzat gördüğünü Kınalızâde ifade eder (*Tezkire*, I, 109). Nitekim Cürçânî'nin İbn Sinâ'ya ait *el-Kaşîdetü'l-'ayniyyetü'r-rûhiyye* adlı eserine yazdığı şerhin kenarına Harîmî mahlaslı biri tarafından bazı notlar düştüğü, yine aynı mahlasla bununla ilgili *Cevâb-ı Sûfî ez-berây-ı Suâl-i Hekim ez-çi Sebeb-i Nâtika Âmede Est* başlığı altında Türkçe şiirler kaleme aldığı dikkati çeker (Nuruosmaniye Ktp., nr. 4024, vr. 40^b-54^a). Burada Korkut adı geçmemekle birlikte Harîmî mahlasından yola çıkılarak bu çalışmalar Şehzade Korkut'a atfedilmiş, onun 1479'da ilk gençlik yıllarında bunlarla icâzetnâme aldığı ileri sürülmüştür (Nabil al-Tikriti, s. 674).

BİBLİYOGRAFYA :

TSMA, nr. E 657, 2597, 4744, 5451, 5464, 5587, 5679, 5882, 6356, 6357, 6420, 6577, 6684, 8339, 9659; BA, MAD, nr. 17893, s. 143, 181, 391; Tursun Bey, *Tarih-i Ebû'l-Feth* (nşr. Mertol Tulum), İstanbul 1977, s. 189-190; İdrîs-i Bitlisî, *Selim Şahnâme* (trc. Hicabi Kırılancık), Ankara 2001, s. 87, 96-98, 113; Şükri-i Bitlisî, *Selimnâme* (haz. Mustafa Argunşah), Kayseri 1997, s. 98-103, 119-123; İbn İyâs, *Bedâ'î'u'z-zühûr*, IV, 152 vd.; İbn Kemal, *Tevârih-i Âl-i Osmân*, VIII. Defter, s. 52, 222, 233, 265-268; a.mlf., a.e., VIII-IX. Defter (A. Uğur, *The Reign of Sultan Selim I in the Light of the Selimnâme Literature* içinde), Berlin 1985, s. 35-36, 42-43, 62-63, 67, 75-77; Sehî, *Tezkire* (Kut), s. 106-

108; Celalzâde Mustafa Çelebi, *Selimnâme* (nşr. Ahmet Uğur - Mustafa Çuhadar), Ankara 1990, s. 71-72, 84, 93-94; Feridun Bey, *Münşeât*, I, 356-358, 373-374; Latîfî, *Tezkire*, s. 65-67; Mecdî, *Şekâik Tercümesi*, I, 310, 321, 323, 472-473; 16. Asırda Yazılmış Grekçe Anonim Osmanlı Tarihi (trc. Şerif Baştaç), Ankara 1973, s. 184, 187, 191-192; Hoca Sâdeddin, *Tâcû't-tevârih*, İstanbul 1280, II, 196-199, 230-234; Kınalızâde, *Tezkire*, I, 109-112; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1228; Müstakimzâde, *Tuhfe*, s. 368; Selâhattin Tansel, *Sultan II. Bayezid'in Siyasi Hayatı*, İstanbul 1966, s. 248-249, 252, 260-263; a.mlf., *Yavuz Sultan Selim*, Ankara 1969, s. 13-16; V. L. Ménage, "Edirneli Ruhi'ye Atfedilen Osmanlı Tarihinden İki Parça", *İsmail Hakkı Uzunçarşılı Armağanı*, Ankara 1975, s. 315-321; N. Vatin, *L'ordre de Saint-Jean - de-Jarusalem, l'Empire ottoman et la Méditerranée orientale entre les deux sièges de Rhodes (1480-1522)*, Paris 1994, s. 308-309; F. Kreutel, *Haniwaldanus Anonimi'ne Göre Sultan Bayezid-i Veli: 1481-1512* (trc. Necdet Öztürk), İstanbul 1997, s. 46, 48, 66-68; Anonim Osmanlı Kroniği (haz. Necdet Öztürk), İstanbul 2000, s. 140, 142-143; Nabil al-Tikriti, "Şehzade Korkud [ca 1468-1513]", *Pax Ottomana. Studies in Memoriam Prof. Dr. Nejat Göyünç*, Haarlem - Ankara 2001, s. 659-674; Çağatay Uluçay, "Yavuz Sultan Selim Nasıl Padişah Oldu", *TD*, VI/9 (1954), s. 58-61; VIII/11-12 (1956), s. 185-191; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, "II. nci Bayezid'in Oğullarından Sultan Korkut", *TTK Belleten*, XXX/120 (1966), s. 539-601; Şehabeddin Tekindağ, "Korkud Çelebi ile İlgili İki Belge", *BTDD*, III/17 (1969), s. 36-42; a.mlf., "Bayezid'in Ölümü Meselesi", *TD*, sy. 24 (1970), s. 2-4, 8; Tayyib Gökbilgin, "Korkud", *İA*, VI, 855-860; a.mlf., "Korkud b. Bayezid", *EP* (İng.), V, 269; Öztuna, *BTMA*, I, 307, 458.

FERİDUN EMECEN

KORKUT ATA

(bk. DEDE KORKUT).

KORKUT CAMİİ

Antalya'da Bizans kilisesinden dönüştürülen cami.

Kaleiçi'ndeki eski bir kiliseden Türk devrinde cami haline getirilmiştir. Harap olduktan sonra halk tarafından Kesik Minare Camii denilen bu mâbed pek çok sayıda Cumanun Camii olarak adlandırılmıştır. Bu da onun şehrin merkez camii durumunda olduğunu gösterir. Evliya Çelebi'nin yazdığına göre Şehzade Korkut'un Antalya'da bir camii olmakla birlikte kiliseden çevrilen büyük cami Hünkâr Camii olarak tanınmaktadır. Bu büyük kilise gerçekten Şehzade Korkut'un vakfı olarak camiye dönüştürülmüşse bu onun Teke-ili valiliği sırasında yapılmış olmalıdır.